

GIMNAZISTAS

2020 m. birželis

Su jumis sveikinas GIMNAZISTAS ☺

Baigiasi tie trys keisti mėnesiai, kurie leido kiekvienam pasitikrinti: kaip sekasi būti su savimi? Esame linkę sakyti, kad kasdienybės šurmulyje mes daug ko nepamatome: žydrinės obels, paukštelio, vaikštančio po žolę... Pripažinkime, dienų bėgime labiausiai mes nepastebim savęs. Tad karantino sąlygos buvo puiki proga ir pasigilinti į save, ir pamąstyti apie savo santykį su kitais.

Pirmiausia, mums, mokiniams. Nuotolinis mokymasis. Nereiks eiti į mokyklą. Kompiuteris! Juk mes taip norime to telefono ir kompiuterio, net miegam kartu. Ar tikrai? Ar neklustame? Ko gero, taip.

Labiausiai pasiilgome mokyklos. Nesvarbu, kad ten kartais mokytojai pikti, kad daug darbo užduoda, bet ką reiškia visa tai, kai pagalvoji apie pertrauką, apie draugus, apie mokytojų gerą žodį. Pasiilgom.

O šiandien jau einam į vasarą! Linkime kuo geriausių išpūdžių, draugų, laisvės nuo koronos ir proto savo veiksmams! Mokytojai, pailsėkite!

Kiekviena diena kupina pamokų ir mokymų, t.y. paslėptų dovanų (Shakti Gawain)

Kalbiname mūsų mokyklos abiturientus – mokslo pirmūnus, jų šiemet – 16: Ema Batavičiūtė, Rasvita Gedeikytė, Tadas Tamošauskas, Vilius Barniškis, Raminta Burvytė, Kamilė Vaškytė, Rokas Rutkus, Gintarė Petraitytė, Agnė Staupelytė, Austėja Grabauskaitė, Eva Naktinytė, Vaiva Salytė (baigė vien dešimtukais!), Gabija Bierantaitė, Kamilė Čiulčinskytė, Ugnė Kniukšaitė, Agnė Vaičiškauskytė.

Džiugu, kad ir tokiu įtemptu metu pavyko su kai kuriais susisiekti, o šie neatsisakė pasidalinti mintimis...

(Pokalbis su abiturientais nukeltas į 7 puslapį)

SVARBIAUSIA BŪTI GERU ŽMOGUMI

**GIMNAZISTAS pakalbino
gimnazijos mokinių prezidentę
Ievą Pilitauskaitę.**

Pristatydama savo, kaip būsimos gimnazijos prezidentės, programą, nemažai iškėlė problemų ir numatė, kaip gyvenimą gimnazijoje gerinti. Ar pavyko atlikti tai, ką planavote?

Nuoširdžiai manau, kad gyvenimą gimnazijoje gerinti yra įmanoma, tačiau aš kartu su savo prezidentūros komanda ne iki galo įvykdėme tikslus dėl prasidėjusios COVID-19 pandemijos, bet bent jau iš mokyklos išėjome skambant „3 nights“ skambučiui 😊 Taip pat tapusi prezidente supratau, kad ne visi pažadai gali būti įgyvendinti vien prezidentūros jėgomis.

Su kokiais iššūkiais susidūrėte tapusi mokyklos mokinių prezidentė?

Manau, daugiausia iššūkių kelia bendravimas su mokyklos administracija. Kaip ir kiekvienoje bendruomenėje yra įvairių žmonių, todėl surasti tinkamą kelią tikslui pasiekti yra vienas iš ilgiausiai užtrunkančių darbo procesų, kadangi viską reikia derinti ne tik su direktoriumi. Tačiau negaliu nepaminėti, kad būtent mokyklos bendruomenė ir prisideda daugiausiai prie geresnės gimnazijos kūrimo. Turiu pasakyti, kad gauta pareiga būti Plungės „Saulės“ gimnazijos prezidentė yra viena iš įdomiausių patirčių 😊

Kaip Jums atrodo, kokią gimnazijos mokinių problemą reikėtų rudenį spręsti pirmiausia? Prasidėjusi pandemija paveikė daugelio mokymąsi. Giris tuos, kurie sugebėjo keliauti nuotolinio mokymosi ritmu, tačiau dauguma ir patinędavo, ir nusirašinėdavo, todėl kitais metais mūsų mokslas tikrai bus sunkesnis. Ši problema tiesiogiai neatitenka prezidentūrai, tačiau, mano nuomone, kol kas tai yra svarbiausia problema. Žinoma, kad mokyti būtų smagiau, stengsimės planuoti pavasario renginius organizuoti rudenį.

Ko palinkėtumėte gimnazijos bendruomenei baigiantis mokslo metams?

Linkiu vasaros vakarais kiekvienam pagalvoti apie vertybes, kurios svarbios tau. Ir tavo vertybės neprivalo būti mokslas ar geras išsilavinimas (dažniausiai tokias vertybes mums primeta šeimos nariai, mokytojai). Svarbiausia yra būti geru žmogumi, todėl to visiems ir linkiu 😊 Smagios vasaros!

Sudie

Turbūt kiekvienas abiturientas nekantraudamas laukia akimirkos, kai baigs mokyklą ir pradės naują gyvenimo etapą, tačiau atestatas liudys ir apie mūsų vaikystės pabaigą – laikas, praleistas klasėse ir mokyklos koridoriuose, išliks tik mūsų nostalgikuose prisiminimuose. Su šypsena prisiminsime Zitos nuotaikingą „labas rytas“, išskirtinį mokyklos skambutį ir nerūpestingą laiką, praleistą bendraujant su draugais per pertraukas.

Mes, **52 abiturientų laida**, dėkojame mokyklai ir mokytojams, kad ne tik padėjo mums įgyti didžiulį žinių bagažą, bet ir subręsti kaip asmenybėms. Gyvenimiškos pamokos, kurias gavome čia, daugeliui padėjo suprasti, kokį kelią pasirinkti.

Trečiokai – abiturientams!

Sveiki, mieli abiturientai, šiandien jau žengiate paskutiniuosius 12 metų kelionės žingsnius. Tikriausiai tikėjotės visiškai kitokios pabaigos, o ir mintys apie mokyklos baigimą ar egzaminus kelia siaubą, tačiau nepaisant to, jūs turėtumėt būti labai laimingi, nes baigiate vieną nuostabiausių gyvenimo etapų – mokyklą. Vieni iš čia pasiims daugiau, kiti mažiau, tačiau žinokite, kad kartą Aristotelis, paklaustas, kiek skiriasi mokyta žmogus nuo nemokyto, atsakė: „Tiek, kiek gyvas nuo negyvo.“ Kadangi visi esat mokyti, o svarbiausia, gyvi, mes pasitarę su tėveliais, kurie turi daugiau gyvenimiškos patirties, paruošėme jums keletą gyvenimo taisyklių, kurios jums padės sunkiausiais gyvenimo momentais, tad atsisėskite,

prisiminkite ką nors gražaus iš mokyklos ir paklauskite...

1. Imk iš gyvenimo viską, tik dėl visa ko, prisimink, iš kur pasiėmei.

2. Atmink, kad matematika yra tik tam, kad ją galėtum pamokyti savo vaikus.
3. Vienintelis menas, kuris tau yra reikalingas, – menas nusirašinėti.

4. Sunkūs darbai yra tik kalnas paprastų darbų, paliktų paskutinei dienai.
5. Jei naktį sapnuoji košmarus – miegok dieną.
6. Draugai yra lyg knygos: nereikia skaityti visų – išsirink geriausią.
7. Nesijaudink, jei nieko nedarai, galbūt tu tuo metu mąstai.
8. Rizikuoti nėra per vėlu, kol dar nieko neturi.
9. Jei viskas klostosi blogai ir nebeturi vilties – paskambink mamai.

10. Mokytojai irgi klysta, tad nesijaudink, jei ji tau sakė, kad nieko nepasieksi.

Mielieji, niekada neužmirškite daryti to, kas neįmanoma, kad pasiektumėte tai, kas įmanoma. Šilčiausi sveikinimai visiems abiturientams nuo vienuoliktokų. Būkite stiprūs, kantrūs ir labai labai laimingi!!!

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Auklėtojos auklėtiniams

Brangieji auklėtiniai,

banalu, bet neseniai skambutis jums nuskambėjo paskutinį kartą...

Jūs laukėte tos akimirkos... Daugelis jūsų pavydžiu žvilgsniu lydėdavote dvyliktokus, žengiančius į savarankišką gyvenimą...

Ir štai pagaliau atėjo laukta diena.

Neramu?..

Šiandien baigiasi nerūpestinga vaikystė ir paauglystė...

Daugiau niekas jūsų nesigailės ir nebars...

Dabar jus paprasčiausiai baus. Ir ne mama už praleistas pamokas ar mokytojai už neatliktus namų darbus...

Jus baus tikroji mokykla, kurios vardas – gyvenimas.

Šiandien prasideda pirmoji to gyvenimo diena. Todėl noriu jums palinkėti:

Raskite laiko darbui – tai jūsų sėkmės sąlyga,

Raskite laiko mąstymui – tai stiprumo šaltinis,

Raskite laiko žaidimams – tai jaunystės paslaptis,

Raskite laiko skaitymui – tai jūsų žinių pagrindas,

Raskite laiko draugystei – tai laimės sąlyga,

Raskite laiko svajonėms – tai kelias į žvaigždes,

Raskite laiko linksmybėms – tai gyvenimo džiaugsmas.

IVa klasės auklėtoja Renata Gudienė

IVb klasės auklėtoja Ligita Erminaitė

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Auklėtojos auklėtiniams

Kartais labai sunku atsisveikinti. Vis viliesi nustumsiąs šalin tą paskutinę minutę, bet ji neišvengiamai ateina. Tave apima sunkus jausmas, nes supranti – kažkas pasibaigė, nepasikartos. Brangieji auklėtiniai, dėkoju už gražias akimirkas, nuostabų laiką su jumis. O jus tiesiog reikia pasveikinti baigus mokyklą. Dabar jums prasideda didieji iššūkiai. Nestovėkit vietoje, eikit tik į priekį ir nepasiduokit sunkumams. Linkiu jums begalinės sėkmės.

IVc klasės auklėtoja Ilona Stasytienė

Prirašėm sąsiuvinius,
perskaitėm knygas...
Skambutis klasėse nutilo...
Vaikystė pametė metus,
dienas,
Gražiausi sodai žiedlapiais
nusnigo.

Babrungo krantuose vaikystė
pasiklydus
Dar soduose gegužėm
užkukuos.
Išeisite, nors šėls audra
krūtinėj,
Apie mokyklą ir draugus
prisiminimai guos.

Sveikinu ir linkiu sėkmės
egzaminų sesijos metu.
Sparnų jūsų svajonėms,
prasmės jūsų darbams!

IVd klasės auklėtoja Rita Barniškienė

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Mieli auklėtiniai,
žmogaus gyvenimas
primena kelią.

Mokykliniai metai – viena to
kelio atkarpa. Šiandien jūs
sustojote paliesti laiko tėkmės
tarsi vienoje iš stotelių. Ilgai
nestovėkite, jus šaukia
rytdiena, bet ir neskubėkite per
daug – kartais stabtelėjus gali
atsiverti tikroji būties prasmė, o
tada eiti toliau visiškai
nesunku. Atsiminkite:
Kasdienybės paveiksle
atsivėręs kelias
veda einančius,
jam nėra ribų. (G. Černeckis)

IVE klasės auklėtoja Ramutė
Damulienė

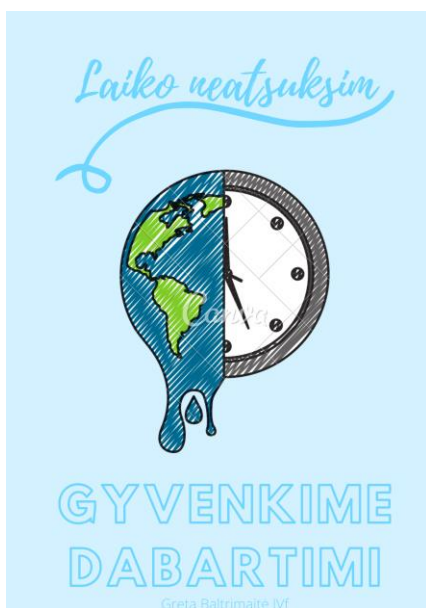
IVf klasės auklėtoja Jolanta Mažuknė

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Džiaugiamės, kad buvote ir esate mūsų kelyje...

Mokytojai abiturientams

„Viskas – pačiame žmoguje. Ir ne išorinis gyvenimas jį slegia ar atgaivina, bet žmogus kuria savo gyvenimą. Jis pats neša savyje visus savo stebuklus“ (K. Antaroja „Du gyvenimai“). „Pasistenkite patys įgyti tų vertybių, kurių reikalaujate iš kitų, ir tuomet nebematysite trūkumų, nes patys jų neturėsite“ (Šv. Augustinas). Visada užmirkite su svajone, o atsikelkite su tikslu, mielieji ir kūrybingieji 52-osios laidos abiturientai! Už kūrybiškumą labai dėkoju Valdonei, Laurai, Karolinai, Deividui, 2 Eglėms, Rusnei, Gretai, Ligitai, Austėjai,

Justinai, Evelinai, Ingridai, Vaivai. Sėkmės
Jums visokeriopos ;)

Dailės ir braižybos mokytoja Ilma Zaborskienė

Mūsų gyvenimas iš esmės lėlių spektaklis.
Reikia tik laikyti siūlus savo rankose,
nesunarplioti, tampyti juos savo valia ir pačiam
spręsti, kada eiti, o kada stovėti, neleisti jų
tampyti kitiems. Ir domėkitės savo gyvenimu,
nes tik jūs galite iš jo šį tą padaryti.

Mokytoja Saverina Pranckevičienė

Kopkite į viršūnes! Nuo jų taip toli matyti! Jos
aukštos, išdidžios, tačiau jose neauga javai,

žmonės nestato namų. Pažvelkite į tolius ir
nusileiskite į lygumas, čia jūsų laukia daugybė
darbų! Sėkmės jums moksluose, meilėje,
darbuose ir gyvenime!

Geografijos mokytoja Ingrida

Mylėkite, ką turite, prisiminkite, ką turėjote.
Mokėkite atleisti ir pamiršti.
Linkiu gyventi taip, kad žmonės, sutikę jus,
nusišypsotų, o bendraudami su jumis taptų
geresni.
Tikėkite stebuklais, meile ir gerumu.
Sėkmės Jums!

Kūno kultūros mokytoja Dvilė

„Savo darbą, mintį, protą kasdien

(Iš gimnazijos himno)

(Atkelta iš 1 puslapio)

Lietuvai nešu“

Kiekviena diena kupina

Kalbiname mūsų mokyklos abiturientus – mokslo
Tamošauskas, Vilius Barniškis, Raminta Burvytė,
Grabauskaitė, Eva Naktintytė, Vaiva Salytė (baigė
Agnė Vaičiukauskytė.

Džiugu, kad ir tokiu įtemptu metu pavyko su kai kuriais susisiekti, o šie neatsisakė pasidalinti mintimis...

pamokų ir mokymų, t.y paslėptų dovanų (Shakti Gawain)

pirmūnus, jų šiemet – 16: Ema Batavičiūtė, Rasvita Gedeikytė, Tadas
Kamilė Vaškytė, Rokas Rutkus, Gintarė Petraitytė, Agnė Staupelytė, Austėja
vien dešimtukais!), Gabija Bierantaitė, Kamilė Čiulčinskytė, Ugnė Kniukškaitė,

Šie metai pažymėti COVID-19 ženklų. Kaip jums sekėsi mokytis ir kaip ruošiatės egzaminams?

Agnė Staupelytė, IVc:

Taip, tikrai, šie mokslo metai – išskirtiniai. Pamenu, su geriausia drauge einame koridoriumi ir murmame – na, kada gi
tai baigsis? Dvylikta klasė – tikras pamišimas, nebėra nieko jaudinančio, įdomaus, vien tik monotoniškas kartojimasis
egzaminui. Praėjo mėnesis po pokalbio, ir štai – mokykla uždaryta, mokslo metai kaip ir baigti. Taigi svajoti reikia
atsargiai, o kalbėti – tuo labiau, nes viskas ima ir išsipildo. Kalbant iš asmeninės perspektyvos, mokytis sekėsi dar
geriau. Atsakomybės jausmas, kad niekas neišaiškins pamokos, jei neišiaiškinsi jos pats, padeda dar geriau įsiminti
informaciją bei skatina ieškoti kūrybingesnių būdų mokytis. Važiuoti prie ežero su vadovėliu? Degintis saulėje ir

konspektuoti informaciją? Pasimokyti, „per pertrauką“ pasivažinėti dviračiu ir vėl grįžti prie knygų? Man tai padėjo dar labiau patobulinti planavimo įgūdžius, o ir mokymasis pačiai renkantis aplinką buvo tikra atgaiva po 12-os metų mokymosi uždaroje klasėje.

Austėja Grabauskaitė, IVd:

Nuotolinis mokymasis buvo iššūkis visiems, tačiau manau, kad prie to pripratau, todėl mokytis sekėsi puikiai. Žinoma, trūko gyvo bendravimo, mokyklos atmosferos. Esu dėkinga mokytojams, kurie atsakingai vedė pamokas, konsultacijas nuotoliniu būdu, skyrė užduotis ir taip padėjo pasiruošti egzaminams.

Agnė Vaičiškaitė, IVf:

Iš tiesų, prasidėjęs karantinas ir nuotolinis mokymasis sukėlė sumaištį ir sunkumų. Įprastasėjimas į mokyklą ir nekvestionuojamas mokymasis virto daug motyvacijos ir valios pareikalavusiu darbu namuose, kuriuose gausu įvairių trukdžių. Laiką iki karantino mokykloje prisimenu su geromis emocijomis bei net dabar, nuvykus į mokyklą konsultacijoms, nebesinori iš jos išeiti, kadangi žmogiškas kontaktas su kitais bei gyvas aiškinimas reiškia labai daug. Besimokydama egzaminams, stengiuosi palaipsniui pakartoti bei susisteminti jau išminktą medžiagą. Tiesa, norint tai padaryti tikrai kokybiškai, prireikia laiko.

Ugnė Kniukštaitė, IVf:

Nuotolinis mokymasis turėjo ir savo plusų, ir minusų. Nors nuolatinis žiūrėjimas į kompiuterio ekraną išvargindavo, tačiau smagu, kad nuo lovos iki „mokyklos“ būdavo tik 1 minutės kelias. Mokymasis esant karantinui padėjo suprasti, jog visgi į mokyklą eiti smagu, pasiilgsti gyvo bendravimo, tačiau mokytojai stengėsi padėti išsiaiškinti spragas ir išmokyti naujas temas. Besiruošdama egzaminams supratau, jog mokytis yra smagu, ir mėgaujusi tuo.

Rasvita Gedeikytė, IVa:

Karantino paskelbimas likus vos keliems mėnesiams iki egzaminų iš pradžių išgąsdino, bet palaipsniui supratau, kad viskas daugiau ar mažiau jau yra išmokta. Žinoma, pasiruošimas egzaminams ir viso kurso kartojimas būnant namuose reikalauja daugiau valios ir savarankiško darbo. Tačiau galiu pasidžiaugti, kad visi mano mokytojai, iš kurių mokomųjų dalykų laikysiu egzaminus, labai geranoriškai stengiasi padėti ir geba viską puikiai išaiškinti nuotoliniu būdu.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Ką jums reiškia tie 12 metų, praleistų mokykloje?

Rokas Rutkus, IVb:

Tai svarbūs gyvenimo metai, nes mokykloje žmogus suformuoja savo charakterį ir asmenybę, suranda draugų, įgyja reikalingų įgūdžių ateičiai.

Agnė Vaičiškaitė, IVf:

Man tie 12 metų reiškia labai daug. Nors visada buvau labai smalsi, norėjau kuo daugiau sužinoti ir išmokyti, tačiau svarbiausia ne tai, kiek fizikos dėsnių ar matematikos formulių išmokau, o kokių žmogumi užaugau. Per tuos metus įgijau pačios įvairiausios patirties, kuri man padėjo formuotis kaip asmenybei. Jaučiu dėkingumą visiems, padėjusiems užaugti, paskatinusiems, padrąsinusiems siekti daugiau, o nepasisėkus – paguodusiems.

Gabija Bierantaitė, IVf:

Visokių akimirklų buvo... Visada labai labai laukiau, kada tie 12 metų baigsis, ir dabar nenustygsiu vietoje belaukdamas, kada pagaliau galėsiu išlaikyti egzaminus ir atsiimti atestatą. Mokykla turi ir plusų, ir minusų. Be abejo, įgytos žinios, draugai – labai svarbūs gyvenime ir paliks nuostabių prisiminimų, paklos kelią tolimesniam gyvenimui. Bet Lietuvos švietimo sistemoje dar yra labai daug

spragų. Labai labai daug. Todėl, nors ir liūdna, ir gaila, kad išsiskirsime su draugais, atsisveikinsim su mokytojais, kurių dauguma atiduoda visą save, kad mus išmokytų, vis tiek nekartočiau tų 12-os metų. Džiaugiuosi, kad jie pagaliau tuoj pasibaigs. Mokykloje praleisti metai – nuostabus laikas, paliekantis daug gerų prisiminimų, bet kartais ir traumuojanti patirtis. Asmeniškai man, labai dažnai teko matyti ir visai kitokius mokytojus, jų nuostabias asmenybes, labai patiko sužinoti ir išmokyti naujų dalykų, bet tarp daugybės mokytojų yra ir ne tokių gerų. Tie 12 metų gal ir visai linksmai praėjo arba dabar tik tai prisimenu, bet vis tiek jų nenorėčiau kartoti.

Vaiva Salytė, IVe:

Tai įdomiausias mano vaikystės laikotarpis. Per tuos 12 metų pasitaikė visko: įtraukiančių veiklų, gerų ir blogesnių dienų, streso ir džiaugsmo, gyvenimiškų pamokų. Bėgant laikui sunku išskirti vieną ar kitą linksmesnę prisiminimą. Tie 12 metų mokykloje man tapo savotišku emociniu „plakiniu“, keliančiu šviesiausius prisiminimus. Ir nesvarbu, kas ten buvo blogai, nes galiausiai prisiminsiu tik tai, kas geriausia!

Agnė Staupelytė, IVc:

Tie 12 metų atrodo kaip visas gyvenimas, kai esi tik jaunuolis. Juose būta visko – ir savirealizacijos, ir nepasitikėjimo, ir išdrąsėjimo, ir vėl grįžtančių abejonių... Į mokyklą einame visi, bet išsinešame iš jos skirtingus dalykus. Jau nuo vaikystės turiu požiūrį, kad jeigu jau atsidūriau kažkokioje vietoje – tebūnie pasiimu viską, kas joje geriausia. Juk visiems akivaizdu, kad mokykloje mokomės tikrai daug nereikalingų, praktiškai nepanaudojamų dalykų. Bet jeigu visada tik apie tai ir tegalvosi, tada 12 metų pavadinsi tik laiko gaišatimi. Todėl visada stengiausi ieškoti galimybių „aplink“ pamokas – būreliai, konkursai, olimpiados, renginių vedimas, ryšys su mokytoju ir jo, kaip asmenybės, stebėjimas, išvykos, galimybės... Tikiu, jog tas, kuris rodo iniciatyvą, visada prie savęs pritrauks ir patirs daugiau, negu tas, kuris tik pasyviai stebi. Tad šiuos 12 metų aš labai vertinu, nes visada stengiausi būti atvira širdimi ir džiaugtis tuo, ką mokykla gali pasiūlyti dabar, net jei ugdymo programoje reikėtų daug ką keisti.

Eva Naktinytė, IVd:

Iš tiesų, mokantis 12-oje klasėje buvo visko: tiek ramių bei linksmų dienų, kurios motyvavo, tiek bejėgiškumo momentų, kai atrodė, jog visi atsiskaitymai „sukrenta“ į vieną dieną. O ruošimasis egzaminams taip pat dvejojimas: kartais mokausi atkakliai ir kantriai, bet, deja, būna ir tokių dienų, kai artėjantys egzaminai tiesiog pasimiršta.

Mokykla tapo mano rutina, kurios pavydėtų kiekvienas suaugęs: draugai, renginiai, naujos patirtys ir žinios.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Kokią patį geriausią darbą norėtumėt gyvenime padaryti?

Ema Batavičiūtė, IVa:

Sunku įvardinti vieną konkretų darbą, bet tikiuosi, kad pavyks būti geriausia savęs versija ir tų gerų darbų bus ne vienas.

Rokas Rutkus, IVb:

Norėčiau matyti ateinančias kartas atnaujintoje mokymosi sistemoje. Stengsiuosi prisidėti, kad tai įvyktų kuo greičiau.

Raminta Burvytė, IVb:

Tikriausiai dauguma pritartų, kad reikia dirbti tokį darbą, kuris yra artimas žmogaus širdžiai ir taip pat naudingas kitiems. Visada norėjau savo talentus ir įgūdžius susieti su tuo darbu, kuris gali pasukti bent vieno žmogaus gyvenimą į gerąją pusę. Taigi, linkiu sau atrasti šį kelią, kadangi jis man būtų didžiausias gyvenimo džiaugsmas.

Agnė Vaičiškauskytė, IVf:

Tokį vieną geriausią darbą gyvenime išskirti būtų sunku, tačiau, pagalvojus apie gerus darbus, kyla mintis apie savanorystę ir pagalbą asocialiose šeimose gyvenantiems ar tėvų

neturintiems vaikams pajusti, ką reiškia meilė ir palaikymas, pagalbą patikėti, jog ir jie turi galimybių pasiekti labai daug.

Austėja Grabauskaitė, IVd:

Mano nuomone, nėra vieno konkretaus gero ar geriausio darbo. Žinoma, tokie darbai, kaip kraujo donorystė ar aukojimas labdarai, yra neįkainojami, bet visada maniau, kad geri darbai yra smulkmenos. Tai gali būti šypsena, kai jos labiausiai reikia, palaikymas, supratingumas, pasidalijimas su kitu tuo, ką turi. Kartais reikia labai nedaug, kad kieno nors diena taptų geresnė, o tai jau yra nuostabu.

Rasvita Gedeikytė, IVa:

Niekada nesu pagalvojusi apie vieną konkretų darbą, kurį galėčiau padaryti ateityje. Galbūt dar esu per jauna, kad apsvarstyčiau tokias temas. Bet manau, kad gyvenime yra svarbiau atlikti daugiau mažų, naudingų darbų, iš kurių būtų sunku išrinkti tą patį geriausią, nei visą laiką koncentruotis ties vienu.

Vaiva Salytė, IVe:

Norėčiau, jog savo veikla galėčiau prisidėti prie pelno nesiekiančios organizacijos, kuri turėtų kilnų tikslą padėti gyvenimo nuskriaustiesiems. Būtų puiku, jei savo iniciatyva surengčiau didžiulį renginį, kurio metu būtų renkamos lėšos labdarai.

Ugnė Kniukškaitė, IVf:

Svajonių yra nemažai, tačiau dabar manau, kad reikia gelbėti mūsų planetą: saugoti ir atsodinti nukirstus medžius, išvalyti užterštą vandenį, plėsti elektromobilių naudojimą, ne tik lengvuosius automobilius tokius naudoti, bet ir vilkikus, kurie išskiria žymiai daugiau kenksmingų gamtai dujų. Mano tikslas pasodinti kuo daugiau medžių, o ką sugalvosiu vėliau, tai tik laikas parodys.

Eva Naktinytė, IVd:

Norėčiau padėti skurstantiems vaikams turėti turiningą vaikystę, nes tai turi būti pats nerūpestingiausias žmogaus laikotarpis, motyvuojantis gyventi.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Yra sakoma, kad didžiulė jėga – laikas – žmogų suima ir neša. Ar galėtumėte pasakyti, kad ši jėga šiandien paklūsta jums?

Vaiva Salytė, IVe:

Laiko nesuvaldysi. Kai esu laiminga, atrodo, jog laikas šuoliuoja septynmyliais batais. Kai neturiu nuotaikos, penkios minutės tampa amžinybe. Manau, jog laikas yra tokia stipri jėga, kuri nė kiek nepaklūsta žmogaus norams. Ir dabar norėtuši, jog egzaminų sesija greičiau praeitų ir galėčiau mėgautis vasara. Deja, tai nuo manęs nepriklauso.

Agnė Staupelytė, IVc:

Tikrai taip. Kol esi toks jaunas, tik moksleivis, esi pilnavertis laiko valdovas, nes praeityje laiko nedaug išnykę, o ateityje jo – begalybė, ir gali skirstyti jį, kaip tik nori. Laikas – kaip kūrybinė medžiaga, kaip drobė, balta, švari ir begalinio ploto – spalvink ją, kaip tik išmanai... Dabar susimąsčiau, kad laikas savaime neegzistuoja, jei nėra objekto, kuris laiko tekėjimą jaučia. Gal ir mes nežinotume, kad laikas yra, jei nematytume, kaip augame, keičiamės, kitaip

sakant, jei nepastebėtume laiko pėdsakų. Jeigu laikas egzistuoja tik su stebėtinu žmogumi, ar sustotų jis, jei mes nustotume stebėti laikrodžius? Šis karantinas buvo puiki sąlyga tai išbandyti. Kai pradėjau nebeskaičiuoti laiko, nebesinėsioti su savimi telefono, kad nereiktų įkyriai dirščioti į bėgančias minutes, atsipalaidavau, nurimau ir vis tiek viską spėjau. Gal ir nėra laiko? Gal tik žmonės jį sukūrė ir įspraudė save į nerimo rėmą?

Rokas Rutkus, IVb:

Tikriausiai taip. Norint, kad ši laiko jėga paklustų, paprasčiausiai reikia daugiau dėmesio skirti laikui planuoti, nešvaistyti nereikalingiems darbams ar neužteisti savo poilsio, kitaip tariant – išnaudoti visas galimybes.

Austėja Grabauskaitė, IVd:

Tiesa, kad laiko neįmanoma sustabdyti, kad įvyksta netikėtų dalykų, bet manau, kad laiką valdome mes patys. Mes jį galime planuoti, paskirstyti. Tik nuo mūsų pačių priklauso, kaip praleisime valandą, dieną, savaitę ar net metus, kam ir kiek paskirsime savo laiko.

Ugnė Kniukškaitė, IVf:

Mokantis laikas bėga taip greitai, kad kartais net nesuprantu, kaip tiek daug laiko praėjo. Vienomis dienomis jis paklūsta man, o kartais paklūsta jam ir leidžiu sau pailsėti. Mano nuomone, suvaldyti laiką reikia mokytis visą gyvenimą.

Rasvita Gedeikytė, IVa:

Galėčiau teigti, kad mes patys kontroliuojame savo laiką. Mes visada galime kurti savo dienvakarės ir planus, kurie tarsi pristabdo laiką ir jį padalina į tokias dalis, kokių mes norime patys. Ir jeigu jau atrodo, kad laikas bėga itin greitai ir nevaldomai, reikia tiesiog pamąstyti, kiek daug mes per jį sugebėjome nuveikti ir išmokti.

Ema Batavičiūtė, IVa:

Manau, kad šiuo metu laikas yra didžiausias abiturientų priešas. Laiko iki egzaminų vis mažėja, tačiau atrodo, kad dar ne viskas išmokta. Taip pat labai sunku patikėti, kad jau žengiame paskutinius žingsnius mokykloje ir kad laukia kitas gyvenimo etapas. Tad manau, kad laiko jėga šiomis dienomis man nepaklūsta.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš

gimnazijos himno)

Ko palinkėtumėte kitiems mokiniams, kad sėkmingas būtų jų kelias mokykloje?

Agnė Staupelytė, IVc:

Palinkėčiau kuo labiau atsipalaiduoti, nieko nesureikšminti ir pažiūrėti į dabartinį save iš ateities – ką norėtumėt iš mokyklos laikų prisiminti, ką džiaugtumėtės padarę/pabandę/išdrįsę? Dėti visą savo širdį ten, kur yra jūsų didžiausios svajonės. Nesijaudinti, jeigu kas neišeina, jeigu ko labai nemėgstate, to gyvenime ir neprisireiks, nes juk jūsų tikslas – gyvenime užsiimti tuo, ką mylite. Mėgaukitės – manau, tai labai gražus gyvenimo etapas. Ir nepamirškite mandagiai išklausti visų, bet klausyti tik savo širdies. Sėkmės!

Gabija Bierantaitė, IVf:

Palinkėčiau suvokimo, kad mokykla – vieni iš pačių linksmiausių ir nerūpestingiausių gyvenimo metų, iš esmės neturinčių jokios įtakos jūsų tolimesniam gyvenimui. Taip, mokslai svarbu, bet atsipalaiduokite ir mėgaukitės tuo. Viskas praeina ir pasibaigia. Kiekvienas iššūkis, baimė, sunkumas ateityje jums bus pats tyriausias prisiminimas ir įrodymas, kad net ir didžiausios baimės vieną dieną tampa tik priežastimi nusijuokti! Išnaudokite šį laiką su draugais, bendraklasiais, dalyvaukite konkursuose, naudokitės kiekviena jums pasiūlyta galimybe. Nesusitelkite tik į mokslus. Nors kartais ir bus sunku, galiausiai viskas bus gerai!

Vaiva Salytė, IVe:

Norėčiau palinkėti rasti motyvacijos siekti savo tikslų, išsikelti prioritetus, suprasti savo silpnybes ir stiprybes. Negraukti savęs, jei kas nors pavyko ne taip, kaip tikėjotės, bei džiaugtis kiekviena iškovota pergale. Mokymasis atima daug jėgų, todėl būtina atrasti laiko kokybiškam poilsiui.

Ema Batavičiūtė, IVa:

Lietuvių filosofas A. Šliogeris teigė, kad gyventi turime taip, jog gyvenimas nevirstų pragaru, tai linkiu nepaversti pragaru mokyklos, stengtis ją prisijaukinti.

Rokas Rutkus, IVb:

Nesureikšminti įvairių kontrolinių ir kasdienių užduočių, visada gerbti mokytojus, nors jūsų idėjos ir skiriasi, mažiau naudoti telefoną pamokų metu, ateiti į mokyklą nusiteikus tik pozityviai.

Austėja Grabauskaitė, IVd:

Mėgaukitės mokyklos metais ir pasiimkite viską, kas geriausia. Į mokyklą reiktų žiūrėti ne kaip į prievolę, bet kaip į privilegiją. Tai nuostabi galimybė pasisemti žinių ar net susipažinti su naujais žmonėmis. Paskutiniaisiais metais mokyklą sunku palikti, norisi joje praleisti kuo daugiau laiko, deja, dėl karantino mūsų laikas joje sutrumpėjo keliais mėnesiais, todėl vertinkit kiekvieną akimirką, praleistą mokykloje, nes, kaip jau minėjau, 12 metų mokykloje prabėga nepastebimai

Agnė Vaičiškauskytė, IVf:

Visiems nuoširdžiai norėčiau palinkėti nesusieti savo vertės su pasiekimais. Žmogus – tai žymiai daugiau nei tik tai. Nebijoti klysti ir nemanyti, jei iš pirmo karto nepasiseka ar tai pareikalauja daugiau laiko ir pastangų nei kitam, jog tai ne tau. Suvokti, jog sunkiu darbu galima pasiekti be galo daug.

Rasvita Gedeikytė, IVa:

Pirmiausia, tai nežiūrėti į mokymosi procesą kaip į darbą, o labiau lyg į savęs, kaip asmenybės ir žmogaus, formavimą. Visuomet išlaikyti gerus ryšius su savo klasės draugais, o ypač su auklėtoja, nes tai padės įveikti iškilius sunkumus ir išmokys džiaugtis kitų sėkme. Žinoma, svarbiausia linkiu kuo anksčiau atrasti savo tikrąjį pašaukimą ir suprasti, kuo norite tapti baigę mokyklą

Raminta Burvytė, IVb:

Visiems mokiniams linkiu savęs paklausti dviejų klausimų:

1. Kodėl man svarbu daryti TAI?
2. Kaip man TAI padės tobulėti?

Tik žinodami bei suvokdami mokomųjų dalykų svarbą, mokiniai gali pasiekti savo užsibrėžtus tikslus.

Mieli abiturientai, jums taip pat reikia atrasti savo gyvenimo kelią, atrasti save. Mes, GIMNAZISTO komanda, linkime, kad šiose gyvenimo paieškose jus nuolat lydėtų sėkmė. Na, o jei atsitiktų taip, jog kažkas nepasiseks, atminkite, kad ne visada laimi geriausi!

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Gimnazistų kūrybos puslapiai

Rugilė Raustytė (IVa kl.) dalyvavo Jaunųjų filologų konkurse ir jos novelės buvo įvertintos – darbai išsiųsti į kitą konkurso etapą.

Sveikiname ir pateikiame vieną novelę skaitytojams!

Pokalbis

Aš niekada per daug negalvojau apie brolio mirtį ar priežastį pasitraukti likus dviem savaitėms iki jo dvidešimtojo gimtadienio. Visada maniau, jog apie mirusį žmogų yra labai daug ko prisiminti, ne tik jo paskutines minutes. Taip galvoju ir dabar. Kad ir kaip pasiilgstu Ado, jo užkrečiančio juoko ir pokalbių apie viską, šalia savęs turiu Greisę. Nors jai dabar tik dvylika, ji supranta susidariusią padėtį.

Privažiavęs prie Greisės mokyklos, užgesinau variklį ir laukiau jos mašinoje. Po keliolikos minučių iš mokyklos pradėjo plūsti mokiniai. Dar šiek tiek luktelėjęs, pamačiau mergaitę geltonu apsiaustu,

keistais akiniais ir rausva kuprine. Toji mergaitė buvo Greisė. Pamačiusi, kad jos laukiau, greitai atėjo iki automobilio ir atsisėdo ant priekinės sėdynės. Netardama nė žodžio, pasidėjo kuprinę sau prie kojų ir ranka surado saugos diržą.

– Labas, – ištariau, pasukau raktelį ir pajudėjome namų link.

– Labas.

– Kaip sekėsi mokykloje?

Jai jau turėjo įkyrėti šis klausimas, kadangi klausdavau to kone kasdien.

– Visai neblogai, mokytoja prieš visą klasę perskaitė mano rašytą rašinį.

– Šaunu, tavo rašiniai puikūs, – tai sakydamas privažiavau posūkį į dešinę.

– Ar tėtis vakarieniaus su mumis? – ne iš karto supratau, kodėl ji pakeitė pokalbio temą, bet daugiau nieko apie tai neklausiau.

– Taip, jis pažadėjo grįžti anksčiau.

Mama buvo paruošusi vištienos troškinį. Namų kvapas tiesiog kvietė sėstis prie stalo. Mums jau baigiant vakarieniauti į kiemą įvažiavo tėčio automobilis. Išgirdusi atidaromas duris, Greisė nuėjo jo pasitikti. Iš jos paskos žingsniavau ir aš.

– Nustebau pamatęs tavo automobilį, – pasakė tėtis.

– Kodėl? Buvome suplanavę kartu vakarieniauti, todėl ir atvažiavau, – piktai priminiau jam.

– Ak, taip... labai daug darbo kontoroje, sunku dabar tiksliai suplanuoti.

– Kaip visada, ar ne?.. Koks skirtumas, dabar tu čia.

– Tiesą sakant, grįžau pasiimti kelių dokumentų. Turėsiu grįžti atgal.

Manyje užvirė pyktis ir nusivylimas prisiminus, kiek kartų jis po Ado mirties šeimą iškeitė į darbą. Nebesusivaldžiau ir pratrūkau:

– Žinai, jog Greisei reikia tavo dėmesio?

– Aš skiriu jai dėmesio. Moku už jos mokslą ir būrelius, – suskubo argumentuoti.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“

(Iš gimnazijos himno)

– Kaip tu nesupranti, kad Greisė nepasitiki savimi ir mano, jog jai kažkas negerai, nes jos pačios tėvas nenori su ja bendrauti. – Jo akyse mačiau įniršį ir baimę, jog mano žodžiai gali būti tiesa. Nelaukęs jo atsakymo užtrenkiau namų duris.

Ryte gavau tėčio žinutę – jis nuveš Greisę į mokyklą ir praleis popietę kartu su ja. Mano žodžiai turėjo prasmę. Jie privertė tėtį susimąstyti bei suprasti, kad pasaulyje svarbūs ne tik pinigai ir kiti materialūs dalykai. Džiaugiausi tiek savimi, tiek juo. Negalvojau, jog mūsų pokalbis taip greitai ką nors pakeis, bet pakeitė. Man pavyko. Įvykdžiau sau pasižadėjimą, kuris trukdė visą šį laiką pasielgti teisingai.

Dabar galėsiu būti kartu su broliu Adu.

Sveikiname Agnę Staupelytę (IVc kl.)! Agnė Jaunųjų filologų konkursui pateikė savo eilėraščių ciklą „Magiška butis“ ir buvo pakviesta į baigiamąjį konkurso etapą. Paskaitykime jos kūrybos.

Magiška butis

1.

Aš siuvinėju baltą rožę
Baltos kanvos fone.
Jos nieks nemato,
Bet ji pati žino –
Yra.

2.

Garuoja dūšios vargas
Gausiu vargų ritmu,
O aš – pavargęs varnas,
Nutūpęs priešaušriu
Pasimaitint garu.

3.

Išaina mano puodas arbatos
Pasiklysti stalo pamiškėj.
Nusibodo jam su manimi bučiuotis,
Pavargusių lūpų šaltį kentėt.

8.

Aš gražinau randą savo gyvenimo,
Tepiau jį aliejais,
Dažais kiek vėliau.
Kūriau sau kaukę iš grynų sarmatos,
Tačiau nepasisekus
Pasidarė lengviau.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

12.

Prabėgo metų tiek mažai,
Ir aš vis dar nesuprantu,
Ar lazda turi du galus,
Ar visos lazdos jungiasi į vieną?

13.

Tekėdamas lašas lietaus nuo lango,
Pamiršta tai,
Kuo danguje
Jis buvo laikomas.

14.

Sugrįždamas šiąnakt šviesus mėnulis
Ir nykdamas jau kitąnakt
Kaip jaunatis
Tik rodo, kad pamiršę esame būti,
Patys būti
Laikini.

Ingrida Šlevinskaitė (IIIa kl.)

Dabar supratau – už viską baisesnės yra abejonės. Kur benueitum – jos stabdis, trukdantis pasitikėti spontaniška galia, širdies nuojauta ir pasikliauti harmonija. Galbūt tada ir atsiveria tikrasis gyvenimas, kai abejonės lydi, persimainančios baimės ir laimės iliuzijos šmėžuoja.

Prisimenu laiką, kai pasirinkimai buvo paprastesni, o aukos menkesnės. Kai nejutau tokios atsakomybės pateisinti savo sprendimus... Šiandien viskas kitaip, jaučiuosi kaip niekada pilna noro, tačiau ir pristabdoma į ausį kuždančios logikos bei racionalumo piešiamų scenarijų. Gyslomis teka impulsas į bent vieną pusę pasiduoti, bet nesugebu nuspręsti, kuri jų yra teisinga. Ir kas yra išvis teisinga? Tai, ką manome žinantys ar ką galime pajauti?

Krūtinę spaudžia, nes suprantu, jog kiekvienas kelias šiandien veda per atsakomybės ir atsidavimo, nežinomybės ir naujų galimybių lizdą. Jaučiu, jog suaugu tuomet, kai net mama atsakymų nebežino. Kai kliaunuosi tik savu instinktu, net jei tai reiškia apversti pasaulį sau po kojomis. Klausiu savęs šimtą kartų ir net sau duoti atsakymai dar daugiau klausimų pagimdo.

Matyt, nei aš, nei tu tiksliai nežinome. Tik užaugome manydami, jog galime žinoti. Užaugome norėdami į visas dilemas atsakymus rasti. Pasverti „už“ ir „prieš“, saugumu pasitikėti. O aš mąstau: kas, jei aš priklausau ten, kur manęs net mintys nunešti nesugebėjo? Kur verta prieš vėjus parklupti, kur žydi kitaip kvepiančios gėlės. Gal tik laisvai nešama į ten, kur tikiu, bet dar nebuvau, aš abejones išsklaidyti galėsiu?..

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Audra Kvedaraitė (IVc kl.) jaunųjų kūrėjų iki 23 metų kūrybos konkurse „Sapnuojančio medžio pavėsy“ poetui V. Mačerniui atminti ir pagerbti laimėjo I vietą! Sveikiname ir kviečiame paskaityti kūrybos!

Trys sonetai Vytautui

*

Būtį vienumos tirštam dangui
Nežinomybės sparnais kutenu,
Apakau akimirkoj saulėtoj,
Neradęs vėl šlamėjime skendau.

Individualybės keliu sukau,
Autentika širdis sužėrėjo.
Savą formulę pametęs suklupau –
Reikėjo pamaitinti nuogą žvėrį.

Tryniau klausimą, norėjau nebebūti,
Atėjo įkvėpėja su tikėjimu.
Prisiečiau neleisti sau sugriūti.

Ne aš sukūriau savąją plokštelę,
Valysiu ją, kol užrašai ar simboliai
Privers dainuot vėl gyjančią ir ramią.

*

Vidunaktį pabudęs nežinojau,
Ruduo ar čia pavasario vanduo.
Paskendęs upėj valandų rymojau,
Ir rankų vienišai šaukiuos karštų.

Nesiekiu aš Nirvanos, laimės ar šlovės,
Siūbuodamas lizde ne žmogui kurto.
Neatstumiui ir klausiančios širdies,
Tikiuos sulaukti amžinojo burto.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Girdėjau eliksyras egzistuoja,
Saldus saldus ir užmarštingas,
Kurs visą egzistenciją sūpuoja.

Man raganos ir laumės nepadėjo,
Dangus vėl kviečia į naujus kelius.
Naktis, nors ir pavasario, atėjo.

*

Jei tik paklaustum, ką išsinešiau,
Įvardyčiau vien tik sukurtą ryšį
Su medžiais, jų viršūnėse skraidžiau,
Žmogum, savim, dangum, medum vaikystės.

Jeigu galia galėčiau keisti dalį,
Šaukčiau banaliausią nieko niekados.
Kiekvieną rudens naktį grublėtą

Šviesėjo pažinimo dangaus marios.

Taip džiugu, jog sielos neapleido,

Šaukė atsakyt: kodėl, kas aš?

Iš narvo savo nepaleido.

Išmokau momentą suprast,

Nors plaukdavau ir užmaršties upe,

Dabar pašlovinu akimirkas aukštąsias.

„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai nešu“
(Iš gimnazijos himno)

Gabija Kuprytė (IIIc kl.)

Išsekęs trapios ramunės žiedelis.
Nykstantis, besikeičiantis, net
Mažiausio padarėlio numindžiotas,
Bet labai reikalingas.
Lyg meilės ekspertė –
Myli, nemyli...
Nemyli – ai, čia nesąmonė...
Myli – net gamta mus sujungė...
Paprasta gyvenimo filosofija.

Pienėm, rožėm ir ramunėm
Žydinčius laukus
Mes pavertėme karo zona.

Pienėm, rožėm ir ramunėm

Žydinčius jausmus
Mes pavertėme paniekos konfliktais.

Pienes, rožes ir ramunes
Mes pavertėm ginklais.
Šaudysiu?

Mylėsiu...

Žvilgsnis pro gimnazijos 29 kabineto langą...

Peizažas

Matau medžius,
Jie man primena mano senelį.
Kol gyvas, tol nors lapelį judins,
Turintis savąją kertę,
Bet gėrį beribį.

tokia vienybė –
Greit nesunyksta!
Keliu galvą aukščiau
Ir dangaus platybės...
Dangus – lyg palaida bala,
Jis apie bet ką.
Gražus – tai visi myli ir džiaugiasi,
Blogas – tai viską gadina:
Planus ir nuotaiką,
Figūrą ir meilę.
Apie jį visi kalba,
Turi ką pasakyti ar ne,
Kalbėk apie orą,
Apie dangų.
Visi apie jį turi savo nuomonę,
Bet amžinos mįslės,
Koks bus rytoj,
Nieks dar neįminė.
Dangus priklauso ne mums,
Tai tiks spėlionės...
Tai vis mano peizažo dėlionė!

Tokia
tvirtybė,
„Savo darbą, mintį, protą kasdien Lietuvai
nešu“

(Iš gimnazijos himno)

Gerdos žodis

Aš, Plungės „Saulės“ gimnazijos Id klasės mokinė Gerda Jankauskaitė, šiemet patekau tarp 20 Lietuvos moksleivių, iš įvairiausių Lietuvos miestų atrinktų dalyvauti „Laisvės TV“ organizuojamuose mokymuose – Jaunųjų žurnalistų akademijoje. Mokymuose turėjome galimybę ne tik klausytis žymių Lietuvos žurnalistų paskaitų, bet ir pasimatuoti žurnalistų profesiją. Paskaitas apie

žurnalistiką, pagrindines žurnalistų klaidas, faktų tikrinimą ir kitomis temomis vedė A. Tapinas, L. Dapkus, R. Miliūtė ir E. Kryžanovskis. Prasidėjus karantinui, mokymai, kaip ir visa kita, persikėlė į virtualią erdvę.

Tikiuosi, kaip ir kiti akademijos mokiniai, dar sulaukti išvažiavimų į Vilnių ir susitikimų gyvai.

O šiandien visiems linkiu gero poilsio, turiningos bei saulėtos ir karštos vasaros!

Geriausias karantino anekdotas

Atėjo baisūs laikai. Žmonėms tenka plauti rankas, namuose gaminti maistą ir bendrauti su savo vaikais, vaikams – su savo tėvais. Taip galima ir iki knygų skaitymo nusiristi.

GIMNAZISTUI medžiagą rinko ir laikraštį sudarė Plungės „Saulės“ gimnazijos žurnalistų būrelis. Redakcinė kolegija: Gerda Jankauskaitė, Vilma Šimkutė, Mantas Balsevičius, Ingrida Šlevinskaitė. Būrelio vadovė Ramutė Damulienė.

Nuotrauka iš interneto